

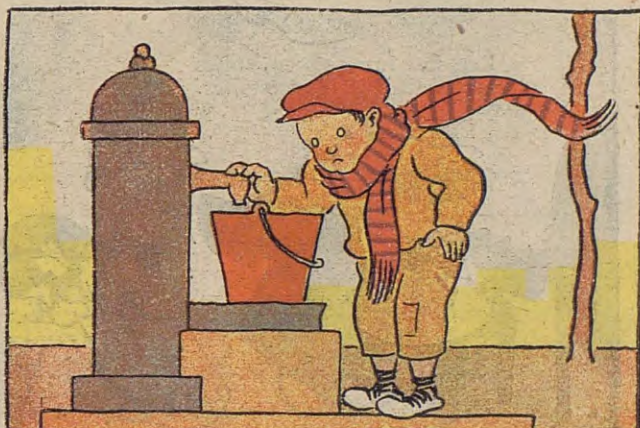

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un noi enginyós

L'Antonet va a la font a omplir una galleda d'aigua.

—Aigua! No en raja ni una gota!

L'Antonet no es desanima i es posa a cantar sota una finestra.

—Què són aquests crits! Ja t'arreglaré, jo!

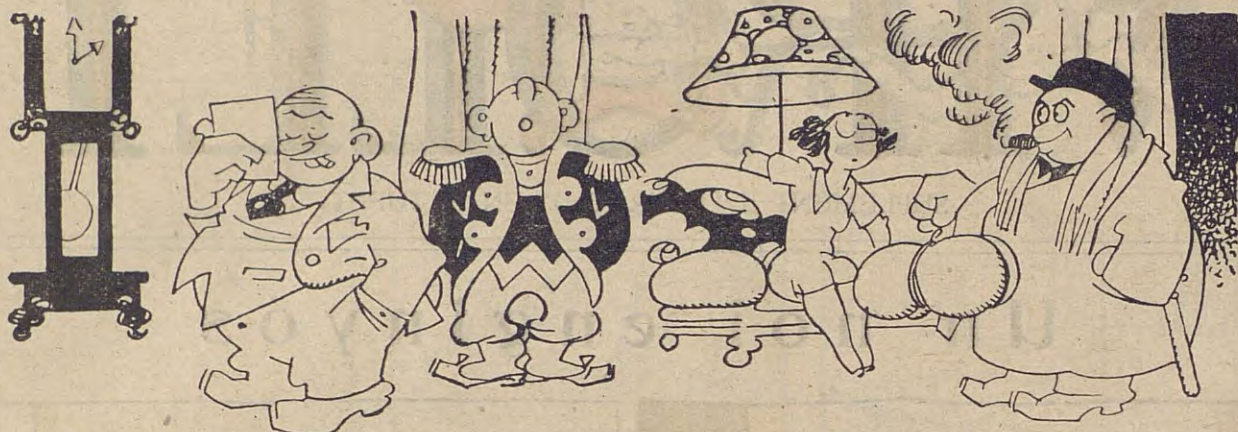

Tal com acostuma a passar en aquests casos, l'estadant, enfutismat, li tira una galleda d'aigua.

L'Antonet l'arregla i se'n va cap a casa tot satisfet.

Disfressa perillosa

Rep una invitació en Voltes
per un ball de Carnestoltes.

— Em disfresso de bandit —
a la seva dona ha dit.

Quan el trajo s'ha posat
la invitació roba el gat.

I se l'enduu, perseguit
per l'aparençós bandit.

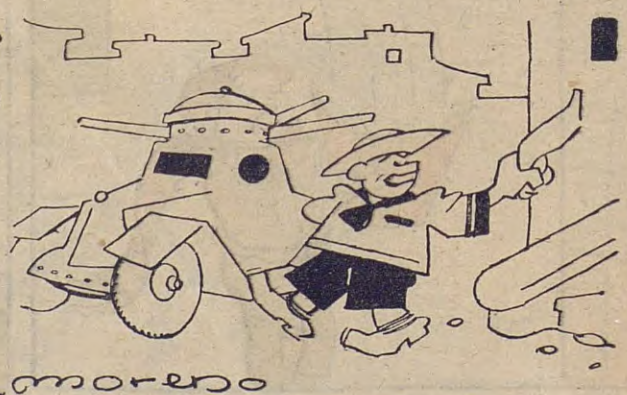
Una senyora que el veu
que és lladre de debò creu.

I prompte l'han empaïtat
el poble i l'autoritat.

El deixen tou i macat
abans tot no s'ha explicat.

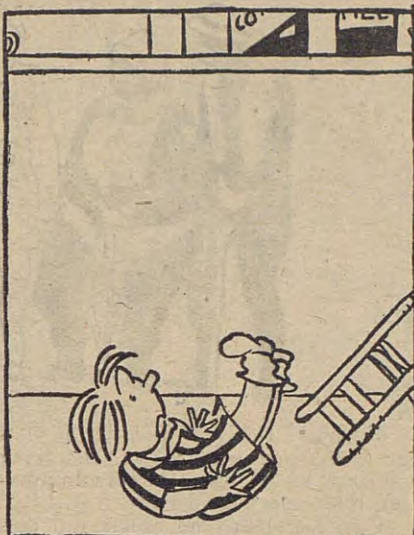

Ara es disfressa d'infant
i es fa dur al ball amb tank.

Constància

La menuda, volent enfilar-se a abastar la confitura

cau i es fa un xiribec al front.

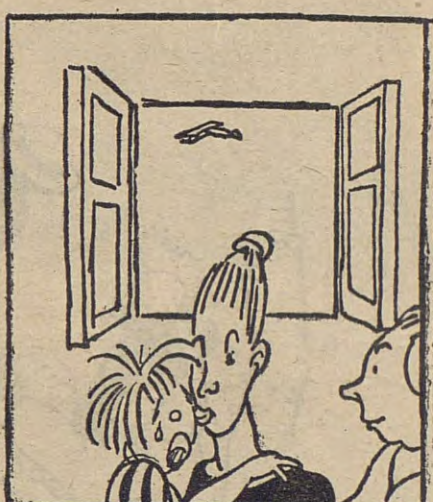
No és gran cosa, però n'hi ha prou per plorar.

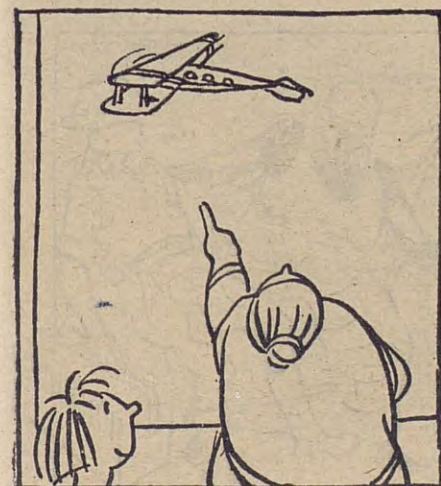
I plorar, i plorar, sense que la pugui apaivagar res.

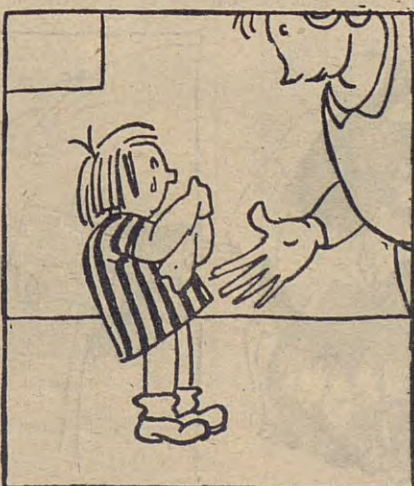
Ni la mamà, ni la tieta, ni la miss no la poden aconsolar.

En aquell moment passa un aeroplà.
—Corre, nena! vina a veure el titit gros!

Mirant l'aeroplà, oblida el seu plor.

Però així que ha passat, torna a posar-se el mocador als ulls i pregunta:

—Mamà, ¿per què plorava, jo, ara mateix?

Tothom progressa

En James Rebenat té de fer un viatge d'exploració per l'Àfrica Central per oferir a les negresses la seva inimitable tinta xina per al cutis.

Com que James no coneix cap dels vint-i-cinc dialectes que es parlen al país, s'emporta un negre que parla el kara-ric, un dels dialectes més estesos. Un altre que parla el kina-murga, i

finalment un altre que domina perfectament el bona-nina.

Un cop arribats a presència del rei, el viatjant en qüestió es serveix de l'interpret per engegar-li el següent discurs, en kara-ric:

—Kina-repoca-mica.

(Traducció: «Déu guardi el rei Sol i la seva illustre cort.»)

Res: Ni una sola paraula.
Aleshores el segon intèrpret li diu en kina-murga:
—Donava-xiques-rosses.

Que traduït vol dir:
—Que l'Univers enter devingui ton imperi i que els temps que vinguin recordin ton nom gloriós.
Mes tampoc cap resposta retengué.

Llavors el qui posseïa el llenguatge bona-nina exclamà:
—Tip-i-revingut-res-m'empipa.

Que vol dir:
—Veni entre nosaltres, rei entre els reis i astre gloriós.

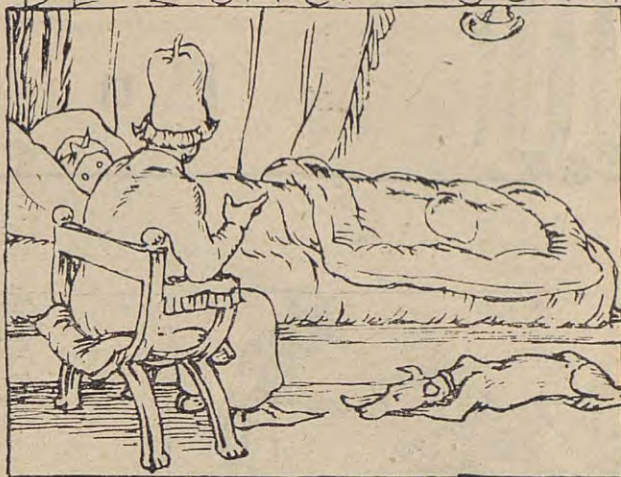
El rei callà també bona estona, fins que s'adelantà i digué a James Rebenat:

—Senyor, és inútil; no sabré contestar-vos un sol mot si no parleu en anglès.

LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

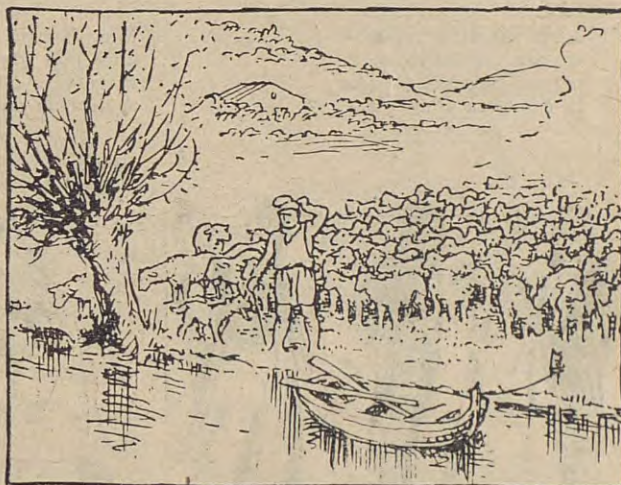
Una vegada hi havia un príncep, enormement aficionat als contes i rondalles. De les moltes fruïcions que el seu alt estament li proporcionava, cap li era tan plaent com la lectura d'un bon llibre.

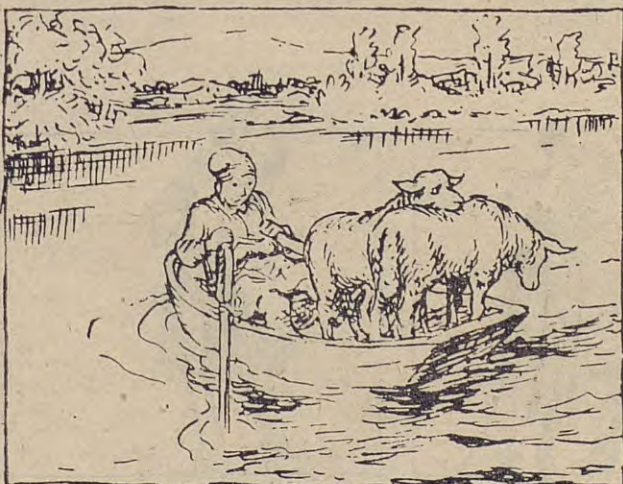
A tant arribava aquesta seva passió, que a les nits, quan es colgava, tenia llogat un home, per explicar-li contalles fins que quedava adormit. Una vegada, però, el príncep estava desvetllat; la son no podia cloure-li les parpelles.

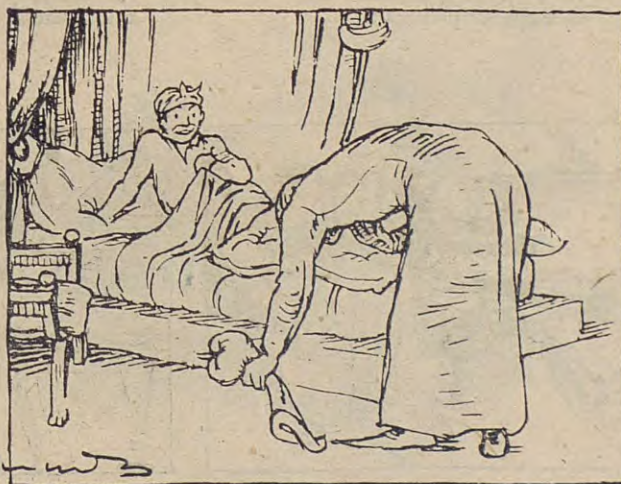
El pobre rapsoda havia desgranat ja sis o set contes, i era ell qui estava en gros perill de quedar-se adormit. ¿Què fer? —Ah, calla; li explicaré aquell de les ovelles! —I dit i fet, començà: «Una vegada era un ric hisendat que va anar a la fira...

»... perquè volia comprar un ramat d'ovelles. I en comprà un de tres o quatre milers de caps. Però, en tornar al seu poble, es trobà que havia plogut, i el riu anava tan ple que no es podia passar a gual.

»Sort que per allà a la vorà hi havia una petita barqueta, que, si no, allí haurien hagut d'esperar ell i ramat que el riu tornés al seu nivell de sempre. Però a la barca, el pastor no podia portar més enllà de dues ovelles en cada viatge...

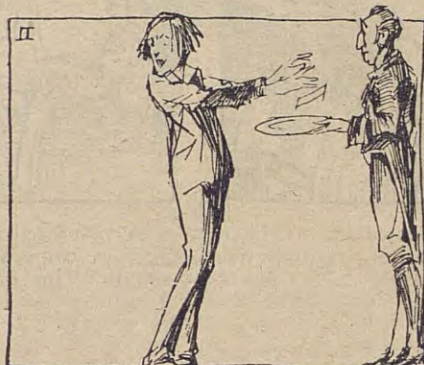

»... de manera que si ara, com us he dit, acaba de passar el primer parell, compteu que no podrà tenir-los tots de l'altra banda, ben bé fins demà cap allà les deu del vespre. I aleshores us explicaré, Sereníssima Alteza, la fi del conte... Que passeu santa nit!»

En paus

I
A un pianista famós
un dia va convidar
perquè hi anés a sopar
la comtessa Pladelòs.

II
Mes l'artista que patia
d'un mal greu terriblement,
va refusar molt atent
agraïnt la cortesia.

III
Però tant li va insistir
amb el convit la comtessa,
que per no veure-la ofesa
a l'últim hi va accedir.

IV
Ja està la taula parada
i arriben els convidats.
Ja escolten tots, admirats,
la sorpresa preparada.

V
Entra per fi el gran artista
i s'asseuen a dinar.
Ell menja poc perquè està
a una dieta molt trista.

VI
Al final diu la comtessa:
—¿Oï que ara el senyor Fulano
tocarà un xic el piano?—
com si ja fos cosa entesa.

VII
L'home, que ho ha vist venir
i no gosa refusar,
una peça va a tocar
que aviat li dona fi.

VIII
Però insisteix la senyora:
—Un nocturn... una sonata...
si en sap vostè la flò i nata!—
Prò ell ses demandes ignora.

IX
I aixecant-se de bell aire,
diu tot posant-se el barret:
—Sols he tocat un poquet,
puix tampoc no he menjat gaire.

L'oblid

EL savi doctor Pierre d'Os és, com tothom sap, un home molt desmemoriat. Però hi ha coses que no s'obliden... si hom se les apunta. I una de les coses que Pierre d'Os s'apuntava amb més freqüència cada vegada que li calia obrir llibreta nova era aquesta:

«Matar en Peret Viuviu.»
Perquè en Peret Viuviu l'hi havia

—Ja ho veu, el meu fill! Primer premi als exàmens.

—Comprenc la seva satisfacció. Igual vaig tenir-la jo l'any passat quan em van premiar la truja al concurs de ramaderia.

(De *Le Pèle-Mêle*.)

feta molt grossa al pobre Pierre d'Os. No recordo si era per qüestions d'herència o de descobriments furtats, però el cas és que si en Pierre d'Os es trobava avui a la misèria més negra que mai ha patit cap infeliç inventor, era per culpa d'aquell tarambana de Peret i el pobre savi no tenia altra passió dominant, altra idea fixa i tenaç, que la de matar-lo.

Però calia matar-lo científicament, sense que ningú pogués sospitar res d'ell, sense deixar cap rastre comprometedor. I per lograr això, Pierre d'Os rumiava i cavilava sempre i els resultats de les seves cavilacions se'ls anava anotant en una llibreta que s'anava convertint de mica en mica en un precís formulari de coses a fer per a dur a terme l'atemptat sense cap compromís.

De primer, era precís inventar un aparell que matés a distància sense fer soroll ni deixar ferida. Això, per un home de la capacitat científica de Pierre d'Os, era ben fàcil. Aviat tingué inventat un «Raig de la Mort» produït per un aparell de butxaca que amb piles i tot no feia pas més embalum que un llum elèctric ordinari. Les proves, fetes amb rates i conillecs d'Índia, donaren resultats estupendos. L'animal moria i després, fent-li l'autòpsia, hom li trobava totes les senyals d'una mort natural per angina de pit o per hemiplexia.

Molt bé. Ara, doncs, calia dur a terme les altres instruccions de la llibreta. I la primera era:

«Procurar-se una coartada.»

Es a dir, calia que a l'hora que mo-

rís en Peret Viuviu el professor fos aparentment en un altre lloc i ho pogués després provar amb testimonis. Això ja ho tenia resolt, Pierre d'Os. En Viuviu vivia en una torreta de Pedralbes, molt solitària. El professor tenia un amic que vivia en una altra torreta a Vallvidrera. No calia més que anar a dormir a casa de l'amic, sortir-ne a mitja nit per la finestra, baixar a Pedralbes, fer el fet i tornar a dormir.

L'amic juraria que el professor havia dormit aquella nit a la seva torre!

Cap a Vallvidrera, doncs, s'encaminà el professor i demanà hospitalitat per una nit al seu amic.

—M'he disgustat amb la cuinera, saps?—li va dir—, i m'estimo més deixar-la sola que li passi l'enuig i demà farem les paus.

—Tu mateix—féu l'amic—. Mana i disposa com si fossis a casa teva.

En anar-se'n a dormir, la minyona de l'amic li demanà les sabates per netejar-les. Ell les hi donà, tot content.

—Una altra prova de què no m'he mogut d'aquí—pensà—. La minyona em té les sabates tota la nit.

Quan la casa estigué silenciosa, es posà unes espadenyes que havia dut a la butxaca, saltà per la finestra i baixà cap a Pedralbes. Allà consultà altre cop la llibreta.

«Entrar per la finestra del menjador a la planta baixa» deia la llibreta «i seguir el corredor fins al final a dreta.»

Seguint les instruccions i amb l'aparell del «Raig de la Mort» a la mà, el professor entrà a la torreta d'en Peret Viuviu...

Al cap d'uns minuts en tornà a sortir, cautelós i de puntetes. Tornà a consultar la llibreta.

«Retornar a Vallvidrera.»

El professor retornà a Vallvidrera. Calia no deixar-se distreure i seguir al peu de la lletra les instruccions anotades.

«Entrar per la finestra.»

Pierre d'Os entrà per la finestra. «Despullar-se i ficar-se al llit.» Es despullà, es ficà al llit, s'adormí...

A l'endemà en despertar-se, tornà a llegir les instruccions:

«Tornar a Barcelona.»

Pierre d'Os tornà a Barcelona.

«Anar al Port i llogar una barca.»

Anà al Port i llogà una barca.

«Remar mar endins.»

Remà mar endins.

«Llençar al mar el «Raig de la Mort.»

Llençà el Raig de la Mort.

«I, finalment, cremar la llibreta.»

Amb un llumí cremà la llibreta i n'espargí les cendres a l'aigua. Ja estava tranquil. Havia comès un assassinat perfecte. Mai ningú no podria sospitar d'ell. No havia deixat cap rastre. Havia complert al peu de la lletra les instruccions que ell mateix s'havia conjuminat i no s'havia descuidat de res!

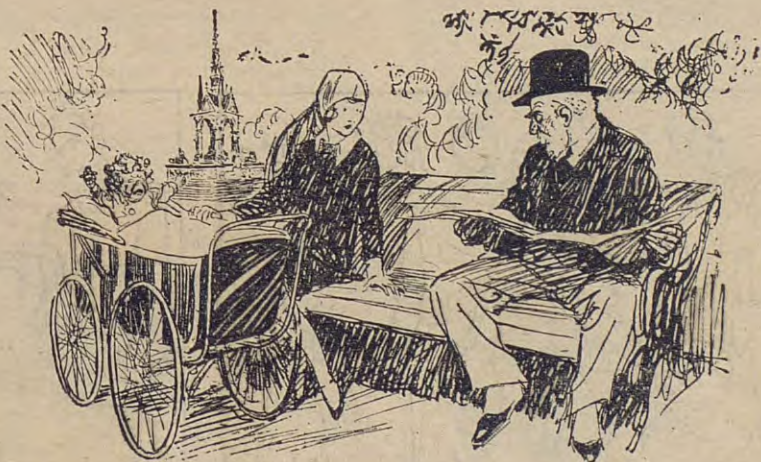
Però sí, s'havia descuidat quelcom i no ho sabia!

S'havia descuidat de matar en Peret Viuviu!

RECURSOS

En un poblet de les selves entre el Nil i el Senegal, el rei negre volgué un dia el servei organitzar de bombers perquè els incendis anaven sovintejant. Però diners no tenien per comprar bon material i així varen decidir-se perquè els sortís ben barat a utilitzar la girafa com a escala de salvar, el simi per enfilars-s'hi si calia pujar alt i per mangueres la boa i dos o tres elefants.

P. E. P.

—¿Per què el deixa cridar així? Doni-li el que demana.

—Es que demana aquell monument.

(De *The Humorist*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Sota el Vesuvi han mirat
l'altre món per un forat.*

Un riu subterrani veuen
i en una barca s'asseuen.

Bogant el barquer Caront
se'ls emporta a l'altre món.

Amb això al Parc d'Atraccions
s'hi guanyarien milions!

Troben poetes genials
que estan fent uns Jocs Florals.

César i Aníbal plegats
estan jugant a soldats.

Pompeu lluita amb Alexandre
per fer-se passar la mandra.

Filosops de totes races
llueixen llargues barbasses.

Els ve un desvaneixement
i els rodegen al moment.

Quan a la vida han tornat,
adéu, immortalitat!